

שרה אורבך יאממרטאל

מוקדש לזכר משה אורבך ז"ל, אחיו של יצחק, בעלי

אותו אל המשאית מובל...
ואראה איה
זיק החיים בפניו החורים
אזל ודועה...

הפצע של אותו מראה
והכאב
לעד בנפשי כדם יטפטף,
כאותה מרסה ממארת
שמרפא אין לה ולעולם
מחדש היא נפצרת...

והנה, מקץ כל אלו השנים,
הודות למעשה של ידיר
אין גמול לו -
נדע לי הדבר
היכן ומתי הוא נקבר...

ואני - הלא עלי מאשר להיות -
אחרי שאין קבר לאמי ולאבי...
אויה - כי לפני אלקי
את קינתי אביא...

כי אין קבר גם לאחי אברהמי
ולא ללולה, ברוניה, לובה
ורנקה - אחיותי...
אללי...

אפרם בשמי אושוויץ וטרבלינקה
פזר -
אין מקום עם זכרם להתייחד
ואת מותם לבכות...

...על כן עלי להיות מאשר...

התדעו ילדי, מה שיכן של אלו
הדמעות,
שעל פני יורדות וזולגות?
בימי חלדי לא חזיתי
מין אשר כזה לחוות...

וכאשר ישוב מי מכם ואותי ישאל
על משה אחי הצעיר -
עתה להשיב לכם ולספר אוכל,
כי מזלו האיר
וגורלו שפר...

מולדז'ג'יטר בגרמניה
הגיעתני הכשורה
כי לו מקום קבורה
בין רגבי העפר
של בקעת הקינות -
היא "יאממרטאל"...

הידעתם, ילדי, אהובי,
כי אישם
על ארמת גרמניה
נמצאת חלקה שמורה,
שהיא מקום קבורה
המכנה "יאממרטאל"?
גם אני לא ידעתי...

התדעו מה הפרוש ומה המשמעות
של זה השם,
שאותי מסעיר ובלבי הלמות
מעורר וגורם?
מהו באזני שלו הצליל
ומהו בתוכו מכיל?...

ובכו, רק עתה,
בצרוב ימי,
ומי יודע, אם לא מאחר מדי -
שמה לא יהיה בכחי עוד
להגיע עדי אותה בקעת הקינות
ומקום זה לפקר...

רק מקץ חמישים שנה
למן אותו יום מר ונמהר
בברונשווייג - במחנה הנאצי,
כשנלקח עם החולים מן הרביר
משה, אחי הצעיר -
ומאז לא ראיתיו עוד...
בידם הזדונית של הנאצים
פתיל חזיו נגדע ונגמר -
ואני - אני במשה כל השנים
מחפש הייתי עליו עדויות...

על משה, אחי, זה הצער,
שלזוכב לא ידע לגרם צער -
משה אחי הצעיר,
בעץ השדה זקוף ותמיר,
היפה ותכול העינים,
החרוץ ובעל תבונת-הכפיים
לעת מצוא חשמלאי וגם מסגר,
תמיד מוכן עזרה להושיט לחבר,
כל דבר ידע לתקו -
גם מנעול, גם כסא
שנשבר לשכו...

ואם כי אל תוף זריעת הזמן
לאט, לאט דמותו מתקפלת
ובתוכי הולכת ומתערפלת -
הרי עד סוף ימי
אראה לנגד עיני